

Понекад помислим да просечном човеку треба докторат, а можда и неколико доктората да разуме данашње политичаре и дипломате. У великој мери политичари и дипломате, небитно да ли су са запада или истока, из великих или малих земаља, намерно говоре сложено и намерно збуњују јавност где црно значи бело, а бело шарено.

У том контексту покушаћу да објасним и тумачим неке изјаве западних дипломата и српских политичара како би просечни грађани Србије боље разумели шта у суштини значи често коришћење неких речи и реченица.

„Нико не тражи да признамо независност Косова“; у последњих неколико недеља слушамо више варијација ове изјаве од малтене свих водећих политичара Србије, а њихови страни саговорници потврђују да не траже од Србије да призна независност Косова. Ова игра речи јесте само техничко тумачење да Србија не мора формално да призна независност Косова, али мора да прекине сваку опструкцију консолидације те независности. И мора да сарађује с међународном заједницом (то јест, са Америком) да се та независност утврди и да та независна држава буде прихваћена као свака друга држава од свих важних институција међународне заједнице. Другим речима, Србија може и даље да тврди да не прихвата независност Косова, али не може да чини ништа што успорава или угрожава ову независност.

„Реалност“ – ова реч се користи највише у следећем контексту: „Србија мора да прихвати реалност“. И наравно, то се користи највише у контексту независности Косова. У суштини ово значи да се тражи од Србије да прихвати ону реалност коју јој нуде Вашингтон, Брисел и Приштина и да ништа не чини што би могло да доведе у питање или угрози ову понуђену реалност. У овом контексту реалност која се нуди јесте да је Косово независно, да је све завршено у вези с тим и да Србија нема избора осим да се помири с „реалношћу“ и учини све оно што се од ње тражи. Наравно да ова реалност која се нуди може да постане стварност само ако то Србија прихвати. А ако, на пример, Срби са севера Косова не прихвате, ипак, ствара се нова реалност, која се не уклапа у понуђену реалност која нам се нуди од пријатеља са Запада.

„Договор“ и *„Морамо испоштовати све што је већ договорено“*; у контексту Косова,

„договор” значи све што представници Вашингтона и Брисела кажу да је „договорено”, а што или никад није јавно саопштено у Србији или не постоји нигде записано или се може тумачити како ко хоће или се не мора примењивати ни од кога осим од стране Србије (види споразум о шест тачака и споразум о фусноти (пахуљици). А „Морамо испоштовати све што је већ договорено”, што све чешће помињу српски политичари, спада у категорију АПП политике, то јест: „Ако Прође, Прође”.

Они који ову реченицу изговарају у суштини желе рећи да немају ни храбрости нити воље да кажу да и они као и претходни српски преговарачи и држаоци власти неће да преузму одговорност за промену државне политике око Косова, где би Србија одустала од најзначајнијег дела својих ставова и прихватила да испуни све услове које испостављају Америка и део земаља ЕУ. Они се надају да ће српска јавност прихватити да су Борко Стефановић и Борис Тадић ово већ урадили, а да они као „нови” држаоци власти немају везе са овим, нити могу шта друго урадити него да примене све што је договорено, па макар то било неуставно, нелегално, на штету српских грађана на Косову и Метохији и на штету саме Србије.

Све је јасно, зар не?

(Политика)